

мирната му глава. Караджата се опитва да извади револверъ за да стреля, но въ този трагиченъ мигъ, на това историческо мѣсто, въ утихналия шумъ, нѣкъде изъ стана на враговетъ се чува високъ гласъ на единъ турски началникъ:

— Не закачайте героя! (Докунмаинъ бабаити!)

Спускатъ се, грабватъ го като хищници: кой за ржка, кой за нозе, кой кждето свари и го понасятъ къмъ турския лагеръ. Понасятъ единъ полумъртавъ човѣкъ, отрупанъ съ множество рани, всрѣдъ лавритъ на една героична победна битка.

— Дръжте се братя! Смъртъ на кучетата! На месо! Отмъщение! — се дочува неговиятъ гласъ, сѣкашъ още искаше да размахва кървавата сабя и има сила да командва боя . . .

И повличатъ го къмъ долината.

— На месо! На месо! — се дочува неговиятъ гласъ и глѣхне срѣдъ страшната битка. Момчетата изпразватъ по единъ пжтъ пушкитъ си върху аскера, който го носи, но напраздно.

Нощъ черна, страшна нощъ покрива бойното поле. Сѣкашъ дѣсната ржка на Хаджи Димитра е отсѣчена, сѣкашъ е ударено неговото сърдце и е разкъсана душата на борцитъ . . .